

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složené z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **T. N. M.**
zastoupená advokátem JUDr. Richardem Pustějovským
sídlem Matiční 730/3, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2017, č.j. 9862/17/5100-31461-711145, ve věci obnovy daňového řízení

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 10. 5. 2017 (předanou k poštovní přepravě dne 5. 5. 2017) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání podané proti

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 6. 2016, č. j. 2251757/16/3215-70461-807077 a rozhodnutí správce daně potvrdil.

2. Žalobkyně v žalobě uplatnila jediný konkrétní žalobní bod, a to nesouhlas s výkladem § 148 odst. 4 písm. b) zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) provedeným správcem daně a žalovaným. Konkrétně žalobkyně v žalobě brojila proti právnímu závěru žalovaného, podle kterého žaloba na vyloučení nemovitostí z majetkové podstaty není žalobou, která by stavěla lhůtu pro vyměření daně z převodu nemovitosti a tím i pro obnovu daňového řízení o této dani. Podle výkladu žalobkyně je řízení o vyloučení nemovitostí z majetkové podstaty dlužníka řízením o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu a současně otázkou, která je nezbytnou pro správné stanovení daně. Po dobu trvání tohoto řízení tak podle žalobkyně lhůta pro vrácení daně neběžela a ke dni podání žaloby ještě ani neuplynula.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Řízení o vylučovací žalobě vedené v rámci insolvenčního řízení není podle žalovaného řízením o otázce, která je nezbytná pro správné stanovení daně, protože pouze určuje majetek, který bude v insolvenčním řízení zpeněžován za účelem uspokojení pohledávek přihlášených věřitelů. Žalovaný proto setrvává na závěru uvedeném v napadeném rozhodnutí, že objektivní lhůta pro stanovení daně a pro povolení obnovy řízení uplynula 31. 12. 2013, proto je návrh na obnovu řízení podaný 11. 4. 2016 již opožděný. Poukázal navíc na to, že žalobkyně nedodržela ani subjektivní lhůtu pro podání návrhu na povolení obnovy řízení, která činí podle § 118 odst. 2 daňového řádu 6 měsíců.
4. Krajský soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná v zákonné lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jakož i přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 12. 3. 2010 kupní smlouvu, kterou prodala kupující S. S. nemovitosti v katastrálním území Fulnek (budovu č.p. X a související pozemky) za částku 2 100 000 Kč. Vklad vlastnického práva k prodaným nemovitostem byl ve prospěch kupující povolen dne 6. 4. 2010 s právními účinky vkladu ke dni 26. 3. 2010. Dne 15. 11. 2010 podala žalobkyně u tehdejšího Finančního úřadu ve Fulneku po předchozí výzvě přiznání k dani z převodu nemovitostí, ve kterém vypočetla daň ve výši 84 645 Kč, kterou poté zaplatila. Předmětné nemovitosti byly ještě v roce 2010 zapsány insolvenčním správcem dlužníka VVM plus s.r.o. do soupisu majetkové podstaty s odůvodněním, že insolvenční dlužník tyto nemovitosti v roce 2001 prodal neplatnou kupní smlouvou, tehdejší kupující se proto nemohl stát jejich vlastníkem a nemohl je ani platně darovat žalobkyni, která je nemohla výše uvedenou kupní smlouvou ze dne 12. 3. 2010 platně prodat S. S. Kupující S. S. podala dne 23. 6. 2010 vylučovací žalobu podle § 225 zákona číslo 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 6. 2014, č. j. 38 ICm 686/2010 – 198, ve spojení s potvrzujícím rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. června 2015, č. j. 13 VSOL 203/2014 - 242, zamítl. Z odůvodnění obou rozsudků je zřejmé, že soudy obou

Shodu s prvopisem potvrzuje

stupňů shodně vyhodnotily veškeré kupní smlouvy, jimiž měly být převáděny sporné nemovitosti, jako absolutně neplatné, a to počínaje smlouvou ze dne 11. 5. 2001 uzavřenou mezi insolvenčním dlužníkem a kupujícím R. M., přes darovací smlouvu mezi R. M. a žalobkyní, až po kupní smlouvu ze dne 12. 3. 2010 uzavřenou mezi prodávající žalobkyní a kupující S. S. a jednotliví kupující se tak na jejich základě nestali vlastníky předmětných nemovitostí. Oba rozsudky jsou v právní moci. Proti potvrzujícímu rozsudku Vrchního soudu v Olomouci podala kupující dovolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Žalobkyně v návaznosti na pravomocný výsledek incidenčního sporu podala dne 11. 4. 2016 u správce daně žádost o vrácení daně z převodu nemovitostí ve výši 81 645 Kč s tvrzením, že tuto daň zaplatila bez právního důvodu, protože se nikdy nestala vlastníkem předmětných nemovitostí. Správce daně vyhodnotil její podání jednak jako žádost o vrácení přeplatku a jednak jako návrh na obnovu řízení a vedl dvě samostatná řízení. Tohoto soudního přezkumu se týká pouze řízení o obnově (přezkum správního rozhodnutí o žádosti o vydání přeplatku je u Krajského soudu v Ostravě veden pod sp. zn. 22 Af 49/2017). Správce daně řízení o návrhu na povolení obnovy zastavil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že podle § 119 odst. 4 daňového řádu lze obnovu nalézacího řízení povolit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 22 zákona číslo 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném v době uzavření předmětné kupní smlouvy (dále jen „zákon o trojdani“), podle kterého činí lhůta pro vyměření či doměření daně z převodu nemovitostí 3 roky od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Podle správce daně byla žalobkyně povinna podat daňové přiznání do 2. 8. 2010 a lhůta podle uvedeného § 22 zákona o trojdani začala běžet 31. 12. 2010. Od 1. 11. 2011 se sice běh lhůty řídí novým daňovým řádem, který v § 148 odst. 4 písm. b) stanoví, že lhůta neběží po dobu řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně, správce daně však za takové řízení nepovažoval řízení o vylučovací žalobě vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38 ICM 686/2010 a doba, po kterou byl soudní spor o vyloučení nemovitostí z majetkové podstaty dlužníka VVM plus s.r.o. veden, tak lhůtu pro stanovení daně a tím i pro povolení obnovy řízení, nestavěla. Proti rozhodnutí správce daně podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatňovala shodné námitky jako v žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v narační části tohoto odůvodnění a správnost zamítavého rozhodnutí správce daně odůvodnil tím, že pro povolení obnovy řízení uplynula jak objektivní, tak subjektivní lhůta. Uplynutí objektivní lhůty odůvodnil žalovaný shodně jako správce daně tak, že tato uplynula již 31. 12. 2013 (návrh na obnovu byl podán až dne 11. 4. 2016), aniž by se tato objektivní lhůta v souvislosti se soudním řízením o vylučovací žalobě jakkoliv stavěla či prodlužovala. Nad rámec závěrů správce daně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil, že žalobkyně nedodržela ani šestiměsíční subjektivní lhůtu stanovenou v § 118 odst. 2 daňového řádu, která marně uplynula 29. 2. 2016 (6 měsíců od právní moci potvrzujícího rozsudku vrchního soudu). V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že i kdyby byl návrh na obnovu řízení podán včas, důvody pro povolení obnovy podle § 117 daňového řádu nejsou dány. Napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 6. 3. 2017 (což soud vyhodnotil při posouzení včasnosti žaloby).

6. Úvodem právního hodnocení soud se krajský soud považuje za vhodné vyjádřit k identifikaci napadeného rozhodnutí žalovaného v záhlaví tohoto rozsudku, konkrétně o jeho datu vydání. Krajský soud v rozhodovací praxi považuje ustáleně za datum vydání

rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství to datum, které je uvedené u elektronického podpisu úřední osoby a tím je v projednávané věci den 3. 3. 2017. Přestože tedy žalobkyně na několika místech v žalobě uvádí, že rozhodnutí žalovaného není datováno, tak krajský soud v souladu se svojí vlastní ustálenou praxí identifikuje napadené rozhodnutí nad rámec jeho čísla jednacího (o kterém nejsou v projednávané věci pochybnosti) také datem uvedeným u elektronického podpisu.

7. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve věci zastavení řízení o povolení obnovy daňového řízení. Krajský soud předesílá, že způsob, jakým správce daně vyhodnotil žádost žalobkyně doručenou mu 11. 4. 2016 (rozdělení na řízení o obnově a na řízení o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu), nebyl žalobou napaden a ani krajský soud neshledal důvody, pro které by měl z moci úřední postup správce daně korigovat. Po stránce skutkové nebyly mezi účastníky zásadní rozpory, proto krajský soud vychází z nezpochybněných závěrů žalovaného o uzavření sporné kupní smlouvy dne 12. 3. 2010, provedení vkladu vlastnického práva k nemovitostem do katastru nemovitostí ve prospěch kupující S. dne 6. 4. 2010 s právními účinky vkladu ke dni 26. 3. 2010, podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí, zaplacení vyměřené daně ve výši 84 645 Kč žalobkyní v říjnu a listopadu 2010, sepisu dotčených nemovitostí do majetkové podstaty dlužníka VVM plus s.r.o., průběh a pravomocný výsledek řízení o vylučovací žalobě a podání žádosti žalobkyně o vrácení daně dne 11. 4. 2016, posouzení správcem daně (mimo jiné) jako návrh na obnovu řízení. Podstata sporu mezi účastníky spočívá v posouzení, zda žalobkyně podala návrh na obnovu daňového řízení včas.
8. Podle § 22 odst. 1 zákona o trojdani (platného v době uzavření předmětné kupní smlouvy) daň z převodu nemovitosti nelze vyměřit ani doměřit po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Protože podle § 21 odst. 2 písm. a) tohoto zákona byl poplatník daně z převodu nemovitosti (t.j. prodávající) povinen podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byl zapsán vklad práva do katastru nemovitostí, byla žalobkyně povinna podat daňové přiznání v průběhu roku 2010 a lhůta pro vyměření daně počala podle § 22 odst. 1 zákona o trojdani běžet 31. 12. 2010. Dne 1. 1. 2011 nabyl účinnosti zákon číslo 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), který v § 264 odst. 4 stanovil, že *„Běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Podle § 148 odst. 1 věty první daňového řádu pak platí, že *„Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky“* a podle § 119 odst. 4 věty první a druhé daňového řádu, že *„Obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Obnovu řízení při placení daní lze povolit nebo nařídit, pokud neuplynula lhůta pro placení daně.“* Po aplikaci citovaných zákonných ustanovení na poměry projednávané věci je zřejmé, že objektivní lhůta pro povolení obnovy řízení je ztotožněna s prekluzivními lhůtami pro vyměření daně (shodným

Shodu s prvopisem potvrzuje

způsobem byla objektivní lhůta pro povolení obnovy upravena v § 54 odst. 3 zákona číslo 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinného do 31. 12. 2010) a pokud by v projednávané věci nedošlo k žádnému jejímu stavění či přerušení, uplynula by dne 31. 12. 2013. Ani potud nebyly závěry žalovaného zpochybňovány s výjimkou sporné otázky stavění lhůty po dobu řízení u Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 38 ICm 686/2010.

9. Podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně (v tomto znění platí citované zákonné ustanovení od účinnosti daňového řádu do dne vyhlášení tohoto rozsudku). Jak již soud uvedl, podstata sporu mezi účastníky spočívala v posouzení otázky, zda soudní řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38 ICm 686/2010 (probíhající v letech 2010 až 2015) je pro účely sporné daně z převodu nemovitostí v této věci tím řízením ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, které staví lhůty pro vyměření (doměření) této daně a tím i pro povolení obnovy daňového řízení. Pro posouzení předestřené problémy je třeba v první řadě identifikovat předběžnou otázku, která měla mít v posuzované věci vliv na správné stanovení daně a posoudit ji podle hledisek uvedených v § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Podle právního názoru krajského soudu je onou spornou předběžnou otázkou právě platnost kupní smlouvy o prodeji nemovitostí ze dne 12. 3. 2010, a také to, zda na jejím základě došlo k převodu vlastnického práva k prodávaným nemovitostem. Uvedený závěr krajského soudu vychází z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 6 Afs 161/2014-84 (dostupného na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval a odůvodnil závěr, že *„povinnost platit daň z převodu nemovitostí podle § 9 odst. 1 písm. a) citovaného zákona nastane jen tehdy, převede-li se nebo přejde-li skutečně vlastnické právo k nemovitosti z jedné osoby na druhou. Pokud vlastnické právo nepřejde, protože kupní smlouva je absolutně neplatná, povinnost platit daň nevzniká.“* Tamtéž uvedl, že *„nedošlo-li k převodu vlastnictví nemovitosti, neboť smlouva byla absolutně neplatná, ovšem přesto byla na základě tohoto neplatného převodu pravomocně vyměřena daň z převodu nemovitostí, bylo možno se domáhat obnovy řízení nejpozději ve lhůtě pro vyměření daně podle § 22 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2010 ve spojení s § 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.“* Z uvedených závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, od kterých nemá krajský soud důvod se odchýlit, je zřejmé, že otázka platnosti kupní smlouvy, na jejímž základě mělo dojít ke zdaňovanému převodu vlastnického práva k nemovitostem, je otázkou, která je pro správné stanovení daně z převodu nemovitostí nezbytná. Přestože není vyloučeno, aby si otázku platnosti kupní smlouvy a převod vlastnického práva na jejím základě správce daně pro účely jím vedeného řízení posoudil podle § 99 odst. 1 věty druhé daňového řádu sám, nemění to nic na tom, že posouzení platnosti kupní smlouvy coby soukromoprávního jednání (právního úkonu) náleží podle § 7 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) do kompetence soudů v občanském soudním řízení. Soudy přitom zpravidla otázku platnosti kupní smlouvy neřeší přímo ve výroku rozsudku, protože na určení neplatnosti smlouvy nebude dán většinou na straně účastníků naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 o. s. ř. (do 31. 12. 2013 se jednalo o § 80 písm. c/ o. s. ř.), ale jako otázku předběžnou v řízení o jiných žalobách na plnění nebo např. o určení právního vztahu. To vyplývá z ustálené rozhodovací praxe civilních soudů, podle které lze-li žalovat přímo na plnění, nebo o určení (ne)existence práva, není dán naléhavý právní zájem na

určení platnosti právního úkonu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 1996, sp. zn. 2 Odon 50/96, publikované v časopise Soudní rozhledy číslo 5, ročník 1996, strana 113, sp. zn. 22 Cdo 2147/99 publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 68 z roku 2001, nebo rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 539/2003). Za podstatné krajský soud v tomto směru považuje, že pokud v soudním řízení závisí konečné rozhodnutí soudu na posouzení předběžné otázky o (ne)platnosti kupní smlouvy a převodu vlastnického práva, není důvod rozlišovat mezi řízením o určení vlastnického práva k nemovitostem a o vylučovací žalobě podle § 225 insolvenčního zákona. Úvahy žalovaného nad smyslem vylučovací žaloby nepovažuje krajský soud za příléhavé. Pokud soud posuzuje pro účely vylučovací žaloby coby předběžnou otázku platnost kupní smlouvy a převod vlastnického práva na základě této smlouvy a na podkladě vyhodnocení této otázky rozhoduje, zda nemovitost do majetkové podstaty náleží či nikoliv, má jeho rozhodnutí stejnou váhu, jako když platnost kupní smlouvy a převod vlastnického práva posuzuje pro účely řízení o určení vlastnického práva, které by správní orgány zřejmě podle odůvodnění jejich rozhodnutí za řízení ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu považovaly. Z výše uvedených důvodů má proto krajský soud za to, že probíhající řízení o vylučovací žalobě v této věci bylo řízením ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, ve kterém byla řešena otázka nezbytná pro správné stanovení daně, o které přísluší rozhodovat soudu, proto podobu jeho trvání neběžela lhůta jak pro doměření daně, tak pro povolení obnovy daňového řízení. Potud tak soud považuje žalobní námitky žalobkyně za důvodné.

10. Jak však již krajský soud konstatoval výše, žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí nejen uplynutím objektivní lhůty k podání návrhu na obnovu řízení, ale také marným uplynutím subjektivní lhůty pro podání takového návrhu podle § 118 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně však v rámci žalobních bodů závěr žalovaného o uplynutí subjektivní lhůty nezpochybnila, proto závěry žalovaného o uplynutí subjektivní lhůty nejsou otevřeny soudnímu přezkumu. Krajský soud připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze v rozsahu vymezeném žalobními body. Z tohoto pravidla existuje pouze několik málo výjimek, kdy zákon nebo soudní judikatura dovodily povinnost správních soudů zabývat se některými významnými skutečnostmi z moci úřední (např. vadami způsobujícími nicotnost správních rozhodnutí, otázkou absolutní neplatnosti právního jednání, prekluzí práva státu vybrat daň nebo prekluzí práva státu postihovat fyzické či právnické osoby za přestupky nebo jiné správní delikty – v podrobnostech viz např. výklad k § 75 odst. 2 s. ř. s. v „*Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pošpišil, P., Sochorová, V., Šebek, P.*: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016“), o které se však v projednávané věci nejedná. Jinak správním soudům zásadně nepřísluší přezkoumávat skutkové a právní závěry uvedené v napadeném správním rozhodnutí, proti kterým žalobkyně v žalobě nebrojila, což v této věci platí také pro závěr žalovaného o podání návrhu na obnovu řízení až po marném uplynutí subjektivní lhůty. Jinak řečeno, protože závěr žalovaného o uplynutí subjektivní lhůty k podání návrhu na obnovu řízení nebyl žalobkyní v žalobě napaden a zpochybněn, vychází krajský soud ze správnosti tohoto závěru, a protože podle napadeného rozhodnutí marné uplynutí subjektivní lhůty ob stojí jako samostatný důvod pro zastavení řízení o návrhu žalobkyně na obnovu řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, je uvedená skutečnost sama o sobě dostačující také pro závěr krajského soudu o věcné správnosti

napadeného rozhodnutí. Proto krajskému soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout. Závěrem krajský soud považuje za vhodné poukázat na přílehlavé vysvětlení, které ve vztahu k uplynutí lhůty ve skutkově obdobném případě učinil Nejvyšší správní soud v odst. 45 a 46 výše citovaného usnesení rozšířeného senátu (6 Afs 161/2014-84), ve kterém uvedl, že v zásadě veškeré majetkové nároky podléhají promlčení či prekluzi, ledaže zákon stanoví výslovně jinak. Institut časově podmíněného uplatnění majetkových pohledávek se sice může zdát často nespravedlivý, jeho finalita by však neměla zastřít základní, a možno říci ústavní hodnotu, totiž že přináší do společnosti stabilitu a jistotu. Prekluze nebo promlčení nejsou v tomto pojetí samoučelné, ale naopak reflektují přirozený běh ekonomického života jako takového. Z požadavku právní jistoty vyplývá, že po uplynutí zákonem stanovené, a tedy zásadně předvídatelné doby má přednost zachování statu quo, byť nezákonného, před absolutní materiální spravedlností.

11. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky krajský soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., protože procesně úspěšná žalovaná, která by měla na náhradu nákladů řízení právo, se tohoto práva výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 11. dubna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu